

Chuyện Em Gái Mù Mặt Và Ảnh Đế

Contents

Chuyện Em Gái Mù Mặt Và Ảnh Đế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11

Chuyện Em Gái Mù Mặt Và Ảnh Đế

Giới thiệu

Tên gốc: Vài câu chuyện giữa em gái mù mặt và nam thần ảnh đếEditor: YuuThể loại: Oan gia, hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-em-gai-mu-mat-va-anh-de>

1. Chương 1

Edit: Yuu

Cuối cùng mấy ngày này Tuyên Lăng mới rảnh rỗi, cho nên anh ở nhà nghỉ ngơi. Nhưng vì lí do nghề nghiệp cá nhân, anh cũng không thể đi dạo lung tung, chỉ ban đêm mới đi lại được. Mấy tháng trước liên tục làm việc ở ngoài, đồ ăn cất trong tủ lạnh đều đã hư hỏng, vì vậy anh tính đến siêu thị trong tiểu khu mua chút đồ về tự mình nấu.

Bây giờ đã là 11 giờ khuya, người trong tiểu khu vốn không đi lại nhiều, đứng dịp để ra ngoài.

Tuyên Lăng mặc áo khoác vào, cũng không trang điểm mà đã đi siêu thị mua chút rau chút thịt, thuận tay lại chọn một chai rượu đỏ. Tuyên Lăng đặt đồ đã chọn xong ở trên tủ quầy, nhìn nhân viên thu ngân phía trước, ánh mắt khẽ liếc qua bảng tên cài trên ngực.

“Cô mới tới đây làm việc à?” Lúc này Tuyên Lãng mở miệng hỏi, “Tôi nhớ mấy tháng trước là Dì Lưu làm việc ở nơi này.”

“Thưa anh, tôi làm ở đây hơn một tháng rồi,” Nghe được lời hỏi thăm Nghe Môi cũng rất lễ phép trả lời lại, “Con trai của Dì Lưu chuyển đến nơi khác công tác nên bà ấy từ chức, sau đó tôi nhận lời tới làm.”

“Hóa ra là như vậy.” Tuyên Lãng gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau khi trả tiền xong, Tuyên Lãng định rời đi thì thấy TV treo trong siêu thị, cũng không hiểu sao, liền mở miệng hỏi Nghe Môi: “Cô cảm thấy phim truyền hình này thế nào?”

Nghe Môi ngẩng đầu nhìn TV cách đó không xa, suy nghĩ một chút nhưng vẫn trả lời: “Cũng hay, tôi đã đọc qua nguyên tác, kịch bản rất không tệ.”

“Vậy cô cảm thấy nhân vật này thế nào?” Tuyên Lãng chỉ vào người trong TV rồi hỏi tiếp.

“Rất thích,” Nghe Môi nghiêm túc trả lời, “Đọc qua nguyên tác tôi đã rất thích nhân vật này, phim truyền hình thì không xem, nghe nói diễn viên đóng rất nổi tiếng. Nhưng trong mắt tôi, độ nhận biết của người này còn không cao bằng SpongeBob và Patrick Star đâu.”

“Lại nói tiếp, diễn viên tên là gì ấy nhỉ?” Nghe Môi xoa cằm suy nghĩ một lát, gõ vào lòng bàn tay, “Hình như là sói dữ hay sói đối á, mà cụ thể là sói gì đó tôi cũng không rõ lắm.”

Tuyên Lãng nghe đến đó khóe miệng giật giật, cảm giác cả người một chút cũng không tốt. Chẳng lẽ người phía trước không phát hiện ra anh và người trong TV có cùng một khuôn mặt à? Không phải thoáng cái anh đã gặp anti fan rồi chứ?

Nghe Môi lắc đầu: “Anh biết anh ta là giống sói gì à?”

Tuyên Lãng sau khi nghe xong thì im lặng, có chút mong đợi nói: “... Không phải Lang, là Lãng. Tên của diễn viên là Tuyên Lãng, cô không biết anh ấy ư?”

“Không biết,” Nghe Môi trả lời rất quả quyết, “Mặt dài quá không có gì đặc biệt, tôi không nhớ được.”

Nghe Môi chứng tỏ, mình là một người mù mặt, xem phim truyền hình hoàn toàn không thấy thú vị bất cứ gì, giống như là xem một đám người dài như que diêm, tình cảnh kia chỉ có thể hình dung bởi hai chữ “ha ha”.

Sau khi Tuyên Lãng nghe được thì bị đả kích lớn, mơ mơ màng màng cầm túi đồ đã mua đi ra khỏi siêu thị. Trong lòng luôn luôn hiện ra vài chữ “không có gì đặc biệt”, mãi đến lúc về nhà anh mới lấy lại tinh thần. Anh lập tức chạy đến tấm gương trong phòng vệ sinh, nắm vuốt cằm của mình: “Rõ ràng rất đẹp trai mà!”

Nói xong, Tuyên Lãng đưa tay sờ lên chỗ khóe mắt: “Rõ ràng cái nốt ruồi giọt lệ này rất đặc biệt, tại sao độ nhận ra còn không cao?”

Còn lúc này đây Nghe Môi ở trong siêu thị nghiêng đầu nghi hoặc, nhìn về phía cửa nháy mắt mấy cái: “Vừa rồi quên nói cho anh kia biết có một cục ghen rất lớn dưới mắt! Nhưng trễ như vậy, đi ra ngoài cô lẽ sẽ không bị người nhìn thấy, cũng không sao đâu.”

Nghĩ như vậy, Nghe Môi mới yên tâm, hoàn toàn không biết Tuyên Lãng nghi ngờ sức hấp dẫn của anh vì lời nói của cô, ở nhà soi gương suốt 1 giờ đồng hồ.

2. Chương 2

Edit: Yuu

Đêm đó qua đi, Tuyên Lãng buồn rầu vì Nghe Môi một hồi lâu, lúc ngủ mấy chữ ‘không có gì đặc biệt’ quanh quẩn ở trong đầu mãi. Cuối cùng Tuyên Lãng gấp nắm đấm, anh quyết định nhất định phải làm cho đối phương nhớ kỹ bộ dáng của anh! Cho nên hai đêm sau, anh lại đi siêu thị.

“Đinh!”

“Thưa anh, tất cả chi phí là 358 tệ, xin hỏi anh quét thẻ hay là thanh toán bằng tiền mặt?” Sau khi cho hết đồ vào túi Nghe Môi hỏi, trên mặt nở nụ cười ấm áp.

Hiện tại Tuyên Lãng đang sững sờ hoàn toàn không nghe thấy lời nói của người phía trước, cứ thế ngẩn người ở đó.

Nghê Môi nhìn thấy tình huống này thì hơi ngưng lại, đành phải lên tiếng lần nữa: “Anh gì ơi?”

Nghê Môi nhìn người phía trước không biết vì sao lại ngẩn người, khóe miệng không kiềm chế nổi hơi co lại, tăng volume: “... Anh ơi! Xin hỏi là quét thẻ hay thanh toán bằng tiền mặt?”

Tuyên Lãng: “...”

Phía bên kia vẫn không trả lời, Nghe Môi im lặng một lát, chớp mắt mở miệng nói: “Anh gì ơi, khóa kéo của anh bung ra kìa!”

Tuyên Lãng: “...”

Nghê Môi: “Đồ ngực khóa quần —— ”

Thấy người kia vẫn ngẩn người như trước, Nghe Môi mặt không chút thay đổi quay đầu giật giật khóe môi, từ bỏ ý định gọi hồn người ta trở về, mà nói chứ chẳng lẽ mùa xuân đến, chóng mặt dễ buồn ngủ nên mới xuất hiện “triệu chứng ngẩn người” thế này?

Nghĩ đến đây, tư duy của Nghe Môi bắt đầu bốc hơi, cũng bắt đầu ngẩn người theo.

Lúc này, Tuyên Lãng ngẩn người từ đầu đã lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng: “Khụ, thật xin lỗi, vừa rồi thất thần, tổng cộng là bao nhiêu tiền?”

Nghê Môi nghe được tiếng nói lập tức hoàn hồn, nở nụ cười chuyên nghiệp “Tất cả chi phí là 358 tệ, xin hỏi anh quét thẻ hay thanh toán tiền mặt.”

“Quét thẻ.” Nói rồi, Tuyên Lãng cúi đầu móc thẻ từ trong ví ra, cào thẻ tại máy thanh toán thẻ POS, tiếp theo cầm bút trên bàn ký cho Nghe Môi một chữ ký rất đẹp.

Sau đó Nghe Môi đã bỏ đồ của anh vào trong túi, đưa cho anh, thuận tay cắt tờ giấy ở trước mặt vào trong hòm thu ngân.

Thấy Nghe Môi trực tiếp cắt tờ thu ngân có chữ ký của anh cắt vào trong, Tuyên Lãng hơi buồn bực. Bởi vì anh phát hiện người phía trước một chút thôi cũng không nhận ra mình! Rõ ràng hai đêm trước vừa mới gặp qua một lần! Tại sao lại quên nhanh như vậy nhỉ!

Không phải anh tự yêu bản thân đâu, độ nhận biết của mặt anh bình thường rất cao, dù cho đeo kính đen đi ra ngoài không đầy một phút cũng sẽ bị nhận ra, dù sao anh cũng đã giành được nhiều danh hiệu ảnh đế, đồng thời là đại minh tinh hoạt động lâu dài với các phim truyền hình, là đại ảnh đế đó!

Tuy nhiên điều đó chẳng có tí tẹo tác dụng gì, bởi vì người đối diện không hề nhận ra anh! Cho dù trước đó có nói chuyện một lần nhưng đối phương vẫn không nhận ra anh như cũ!

#luận ảnh đế quốc dân ngày nào đó phát hiện có người không biết, không nhận ra mình lòng đầy chua xót#

Lúc đầu Tuyên Lãng tưởng rằng đối phương bình tĩnh như vậy là vì đã làm rất lâu ở các siêu thị, vốn gặp qua rất nhiều minh tinh. Dù sao các biện pháp bảo vệ nơi đây rất tốt, lại có rất nhiều nghệ sĩ đến chỗ này, nhìn nhiều minh tinh quá nên không có cảm giác gì mới mẻ. Nhưng hôm trước lúc anh đi mua đồ mới phát hiện, người ta không biết anh luôn! Cho dù mặt anh luôn xuất hiện trong TV, cũng không biết anh như thường!

Chẳng lẽ anh đã đến lúc tuổi già bớt đẹp rồi à?

Nghĩ tới đây, Tuyên Lãng cảm giác cả người mình đều không khỏe, đặc biệt hiện tại còn thấy Nghe Môi ở đằng trước dùng ánh mắt chán ghét nhìn anh.

Bây giờ, Nghê Môi cũng cảm giác cả người mình không được khỏe, người kia trả xong tiền rồi còn cứ nhìn chăm chăm cô là cái quái gì thế?

... Chao ôi! Chẳng lẽ là muốn hẹn gặp với cô!?

Nghĩ đến đó, Nghê Môi đồng dạng lên tiếng từ chối, vẻ mặt muốn nghiêm túc bao nhiêu là nghiêm túc bấy nhiêu, “Rất xin lỗi, thưa anh. Chúng ta không hẹn gặp! Thật sự không hẹn!”

Tuyên Lăng vừa lấy lại tinh thần thì nghe được câu nọ, thân thể lại cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, khi nhìn thấy Nghê Môi còn lui về sau một bước, khóe miệng không kiềm nổi mà giật giật.

Ai nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi, đề tài mới xuất hiện có chữ “hẹn” này, còn nữa... anh thật sự không làm chuyện gì bất chính, cho nên có thể không cần dùng ánh mắt nhìn anh như nhìn lưu manh được không!

Hiện tại Tuyên Lăng cảm giác có một ngum máu ghen trong cổ họng, nghĩ đến anh là một nam thần quốc dân, vậy mà một ngày nào đó lại bị coi là lưu manh!

Vì để vữa vắn hình tượng của mình, Tuyên Lăng thay đổi vẻ mặt, nhìn Nghê Môi rất nghiêm túc: “Này cô gái, thật ra tôi...”

“Thưa anh, xin hỏi anh còn cần gì nữa không? Đã rất muộn rồi, sao anh còn không đi...” Nghê Môi trực tiếp cắt lời, nở nụ cười tượng trưng trên mặt, nói chuyện hơi thẳng thừng nhưng còn che giấu một chút, “Khụ, anh không được nghỉ ngơi à?”

Cái này có giấu cũng như không!

Tuyên Lăng yên lặng không nói nhìn vẻ mặt tươi cười của Nghê Môi, cảm thấy tê tái. Trước đó ánh mắt chỉ hơi ghét bỏ, hiện tại trực tiếp ngay trước mặt chê không nói, còn mở miệng hạ lệnh đuổi khách!

#trong lòng bảo bối rất khổ, nhưng bảo bối không nói rõ ra được#

Tuyên Lăng cầm túi đồ đi đến cửa siêu thị, trước khi bước ra cửa thì dừng lại, quay đầu hỏi: “... Cô thật sự không biết tôi à?”

Nghê Môi nhìn chăm chăm người kia rồi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Anh là con của bác lớn nhà mẹ tôi à? Là em họ Cầu Đản đã lâu không gặp? Hai ngày trước bác gái còn gọi điện thoại nói sẽ đến tìm chị, không nghĩ tới nhanh như thế đã gặp mặt rồi. Cầu Đản, ngày mai chị mời em đi ăn, em có muốn ăn cái gì không?”

Tuyên Lăng nhận ra tất cả lời mình muốn nói đều卡在 cổ họng, hoàn toàn không biết bây giờ nên nói gì mới được. Trước không nhắc đến chuyện cái tên Cầu Đản nó tệ hại đến mức nào, cô gái trước mặt không phải cố ý nói như thế để khiến anh thêm ảm ức đấy chứ?

Vào giờ khắc này, Tuyên Lăng cho rằng sự tự tin của mình đã tan nát, còn nát hơn vụn mì tôm sống.

“Cầu Đản, em sao vậy? Em vẫn khỏe chứ Cầu Đản!?” Nghê Môi nháy mắt vài cái, tăng âm lượng gọi.

Tuyên Lăng nghiêng nghiêng răng, nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải em họ Cầu Đản của cô.”

“Ôi! Không phải hả?” Nghê Môi nghiêng đầu, đang gõ vào lòng bàn tay bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Tôi nhớ ra rồi, có phải anh là anh Liêu bán thịt lợn không?”

Tuyên Lăng: “Không...”

“Vậy chính là anh Lưu bán thịt dê rồi?” Nghê Môi nói tiếp.

Tuyên Lăng: “...”

Nhìn người phía trước không trả lời, Nghê Môi hiểu ra, mở miệng nói: “Chắc chắn là anh Trương mua thịt bò!”

Tuyên Lăng nghe những lời suy đoán của cô, cảm giác trên người mình bị phủ đầy các loại thịt, khóe miệng co quắp hồi lâu mới mở miệng: “Thịt lợn thịt dê thịt bò tôi đều không bán! Thật đó!”

Nghê Môi gật đầu hiểu rõ: “Ừm, vậy anh bán thịt gì?”

“Tôi không bán...” Trên đầu Tuyên Lăng nổi gân xanh vừa muốn phản bác, sau đó nhớ tới câu nói lúc trên, nuốt lại lời về...

Đợi một chút, làm minh tinh giống anh trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đúng là bán thịt, nhưng là bán chính thịt của mình.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tuyên Lăng không biết trả lời thế nào.

Nghê Môi thấy người nọ im lặng, lui về phía sau một bước: “Anh...”

Tuyên Lăng thấy cảnh này khóe miệng giật giật, lập tức mở miệng: “Đừng báo cảnh sát, tôi mua thịt!”

Nghê Môi: “Anh gì ơi, tôi không có báo cảnh sát. Nếu anh còn tiếp tục đến quấy rối tôi, tôi sẽ báo cảnh sát thật đó.”

Tuyên Lăng: “... _(:) _.”

Anh nghĩ, nếu như thật sự bị cảnh sát bắt về đồn nói chuyện, trang đầu đề bên mảng báo giải trí ngày mai chắc chắn rất đặc sắc.

Tiêu đề anh đều đã nghĩ kỹ, ví dụ như nói [Bộ mặt thật không ai biết của ảnh đế], [Ảnh đế có ý đồ quấy rối với nữ nhân viên siêu thị vào đêm khuya, là vì thù hận hay gặp rắc rối lòng tham!?], [Sốc! Ảnh đế bị cảnh sát bắt giữa đêm, rốt cuộc mọi chuyện là sao!?!]

Tuyên Lăng nhẹ nhàng bước ra khỏi siêu thị. Anh cảm thấy, cái người gọi là Nghê Môi kia, sinh ra đúng là khắc anh.

Tâm tư mệt mỏi, thật là nhớ tòa soạn quá đi.

3. Chương 3

Edit: Yuu

Làm ảnh đế, đương nhiên Tuyên Lăng sẽ không nhàn nhã quá lâu, anh còn chưa nghỉ ngơi ở nhà được mấy ngày, đã nhận được kịch bản phim. Tuyên Lăng mở ra xem, rất nhanh đã bị tình tiết trong đó hấp dẫn...

Đây là một phim có phong cách kết mở mơ hồ, nhân vật nam chính không phải là hình tượng chính diện như quá khứ, mà là một tên tội phạm giết người. Nhưng là tên tội phạm giết người rất quyến rũ. Cảnh sát liên tục truy tìm hung thủ, nhưng không có đầu mối, cuối cùng đành phải mời người IQ cao, nam chính Tiêu Thanh ngoài mặt cải trang làm giáo sư đại học trợ giúp phá án.

Bởi vậy, nhân vật nam chính Tiêu Thanh đã trà trộn vào chỗ cảnh sát, giết từng người mỗi khi có để lộ tin tức, tiếp đó nhân lúc mọi người có được đầu mối phải nhanh chóng cắt đứt các manh mối.

Qua hai tháng sau, cuối cùng Tiêu Thanh cũng chán trò chơi này, nên từ từ gọi ra tất cả điểm đáng ngờ về mình. Cố ý để người cộng tác Phong Lập phát hiện. Rõ ràng người kia hiểu rõ tính cách của Tiêu Thanh, nhưng nói không có chứng cứ nên không làm bất cứ điều gì, thậm chí còn không nói cho người khác, sẽ chỉ giữ im lặng canh chừng nam chính. Sau đó, nam chính Tiêu Thanh ra ngoài một ngày một đêm, giết luôn cả Phong Lập, che dấu tất cả manh mối rồi rời đi.

Câu chuyện đến đây là kết thúc, không nói về những chuyện tiếp theo, cũng không nói nam chính sẽ đi đâu. Đây chỉ là bộ phim có cái kết mở, càng hấp dẫn người xem phải suy nghĩ.

Nghĩ một chút, Tuyên Lăng liền quyết định nhận quay bộ phim này. Một là cái kịch bản này khá thu hút anh. Mặt khác, đối với anh mà nói đóng nhân vật này là một điều vô cùng quan trọng. Đó thách thức bản

thân, ngoài ra kỹ thuật diễn xuất cũng được nâng cao, nên anh lập tức gọi điện thoại cho người đại diện, bảo anh đồng ý tham gia đóng phim này.

Vì thế anh để trống lịch tầm hai tháng, nhanh chân đi theo đạo diễn tới các nơi để quay phim.

Bởi diễn viên đều là người có kinh nghiệm đóng phim phong phú lão luyện, vậy nên khi quay phim rất thuận lợi. Lúc buổi tối nghỉ ngơi, Tuyên Lăng sẽ nghỉ tới Nghê Mối, sau đó lại nghỉ đối phương cần bản không biết công việc của anh, quyết định chờ phim chiếu trên rạp mời Nghê Mối đi xem phim một buổi. Để cho cô hiểu rõ mình là một diễn viên nổi tiếng, chứ không phải một tên mua bán thịt!

Đối với sự nghiêm túc điên cuồng của Tuyên Lăng đạo diễn cũng rất phấn khởi và tỏ ý hài lòng. Bởi vì một người nghiêm túc, những người còn lại cũng sẽ nghiêm túc theo, rất ít khi có NG, rất nhanh đã bước vào cảnh quay cuối cùng của bộ phim.

Cảnh quay cuối cùng được diễn lúc nửa đêm, vì không bị làm phiền nên ngoài máy quay phim và đạo diễn còn có một đám người núp phía sau tường bên kia.

Tuyên Lăng sửa sang lại quần áo và vẽ mặt, nghe tiếng hô “action” của đạo diễn, hơi thở xung quanh người anh thay đổi, lập tức nhập vai Tiêu Thanh, khoe miệng mang theo ý cười, ung dung bước vào ngõ hẻm u ám.

Còn Phong Lập hay đi theo Tiêu Thanh thấy cảnh này, cũng theo sau. Nhưng đến chỗ rẽ lại bị cái gì đó đâm trúng cổ, trong nháy mắt thân thể vô lực ngã xuống mặt đất.

Phong Lập ngã xuống đất, tận mắt thấy người kia ra tay, nhưng vẫn có chút không tin: “Tại sao vậy?”

Tiêu Thanh không thay đổi nụ cười trên mặt, khẽ nói: “Tôi thấy chán lắm rồi, chơi trốn tìm mấy tháng mấy người cũng không phát hiện ra, vì vậy đành tự mình tiết lộ manh mối cho anh.”

Giọng nói của Phong Lập có chút yếu ớt: “Tôi chỉ muốn biết... Tại sao anh giết người?”

“Có gì đáng kinh ngạc ư? Giết thì giết thôi,” Tiêu Thanh ngồi xổm xuống, nhìn gần người nọ rồi nói tiếp, “Không phải con người cũng giết sinh vật đó sao? Giữa người và người cũng không khác là bao.”

“Con người khi đối diện với sợ hãi, tự bản thân sẽ tìm ra. Cuối cùng mình đang theo đuổi cái gì, muốn trở thành gì, vào lúc này đều sẽ hiểu rõ.” Tiêu Thanh vừa nói vừa chậm chậm lấy dây dao ra. Nhìn xuống đôi mắt sợ hãi kia, “Vậy giờ phút này trái tim anh đang suy nghĩ điều gì? Hối hận, hoảng sợ, tuyệt vọng? Nhưng bất kể là anh đang cảm thấy ra sao cũng sẽ kết thúc dưới tay kẻ hèn này thôi.”

“Tạm biệt, người cộng tác của tôi.” Nói xong, Tiêu Thanh dùng dao rạch cổ Phong Lập, máu ở động mạch cổ phun cả lên mặt. Tiêu Thanh không đưa tay lau, nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời, khẽ cười, “Thế đó, nên bắt đầu cuộc chơi kế tiếp nào.”

Sau khi lời vừa dứt, cảnh tượng cũng yên tĩnh trở lại, bầu không khí u ám xung quanh càng kỳ lạ hơn.

Một đám người khác thấy vậy cũng kích động tay nắm chặt nắm, đạo diễn nhìn dáng vẻ này qua màn ảnh nhỏ thì gật đầu hài lòng. Không đợi đạo diễn mở miệng, bỗng nhiên bên ngoài hẻm nhỏ phát ra một tiếng vang.

Đứng trong hẻm chờ đạo diễn nói “cắt”, Tuyên Lăng cũng nghe được một âm thanh, vừa quay đầu qua, đã thấy được một tấm thân quen thuộc làm tim anh lấp kín nhiều mặt.

Về mặt trông rỗng của Tuyên Lăng nhìn người phía trước hoảng sợ lùi bước. mắt lại giật giật.

—— Em gái à, sao trẻ như vậy mà cô còn xuất hiện ở đây được nhỉ!

4. Chương 4

Edit: Yuu

Công việc ở siêu thị của Nghê Môi được đến một ngày nghỉ một ngày, đúng lúc hôm nay là ngày cô nghỉ. Bởi vì tính chất đặc biệt của hội chứng quên mặt, mỗi tuần ba mẹ cô sẽ đến đây ôn lại chút cảm giác, sợ cô quên bọn họ.

Vừa hay hôm nay bác gái cũng mang con trai tới, bọn họ liền ra ngoài liên hoan, ăn uống tiệc tùng đến đêm khuya. Sau khi cô đưa mấy người kia về thì định đi bộ về nhà, cũng coi như tiêu cơm luôn.

Lại không nghĩ rằng, lúc về phải đi qua một cái hẻm nhỏ, bèn thật sự thấy được một hiện trường giết người, hung thủ còn lại là người không thể tránh kia.

Nghê Môi muốn xoay người đi báo cảnh sát, nhưng không may đụng phải cột điện bên đường.

— Bây giờ bị tội phạm giết người phát hiện, làm thế nào đây?

Nhìn vào đôi mắt của người nọ, nhất là chú ý đến hung khí trong tay còn chưa thu lại, còn có dấu tích của máu sau khi giết người, Nghê Môi hơi lui về phía sau một bước, nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

#Ôi mẹ ơi, khẩn cấp, nếu như không kêu cứu thành công, nhất định cô sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo đó!#

Nghê Môi: Đối phương đã cầm con dao trong tay đi tới, nhưng chân run quá không chạy nổi nữa làm sao bây giờ!? Cô vẫn là gái ế, chưa một lần yêu ai, tạm thời chưa muốn chết đâu!

Mặc dù những suy nghĩ trong đầu vô cùng sinh động, nhưng ngoài mặt Nghê Môi không nói lời nào, nuốt nước bọt rồi lui về phía sau. Bắt đầu chạy bộ từ nhỏ nhưng Nghê Môi lại hiểu rất rõ ràng, mình tuyệt đối không trốn thoát được.

Làm sao đây? Lúc này mà gọi cứu mạng cũng không có người đến cứu ấy!!!

Hiện tại, sau khi nhìn thấy biểu cảm vi diệu của Nghê Môi, Tuyên Lăng lập tức ném dao trong tay đi, do dự một chút mới mở miệng: “..... Việc đó, cô đừng sợ, thật ra chúng ta đã gặp qua, cô nghĩ kỹ một chút.”

Sau khi Nghê Môi nhìn thấy người kia ném dao đi thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo nghe xong, cảm giác cả người không tốt. Đây là muốn mạnh mẽ lôi kéo cô vào tiết mục này? Bởi vì cô nhìn thấy hiện trường, vậy nên đành phải biến cô thành đồng bọn?

Chớp mắt một cái, trong đầu Nghê Môi thoáng hiện ra các tính toán, sau đó cô nhanh chóng lắc đầu: “Không không không không! Anh đừng nhận lung tung, chúng ta thật sự không quen chút nào! Thật đấy!”

Tuyên Lăng: “.....”

Quả nhiên! Cô nhóc này vẫn không nhận ra anh! Ánh mắt nhìn anh như tội phạm giết người là cái quái gì thế hả? Đây là anh đang quay phim nha quay phim! Nhưng tại sao đạo diễn bọn anh còn không ra, còn cái thằng cha giả chết nằm bên kia cũng thật sự coi mình là thi thể à!

Diễn viên đóng giả thi thể dưới đất bày tỏ: Bọn họ không muốn nói chuyện, chỉ muốn xem biến của anh đế, ha ha ha ha ha ha!

Về phía đạo diễn, lúc này đang tràn trề hưng phấn khua tay để quay phim quay lại cảnh tượng này, về sau lưu làm BTS(*).

(*: BTS viết tắt của Behind The Scenes có nghĩa là bí mật phía sau hậu trường)

Ông quả là nhanh trí!

Bây giờ Tuyên Lăng lại lâm vào tình thế có miệng mà không tiện nói ra, bạn diễn xấu xa vẫn nằm giả chết, còn cô gái đối diện thì dùng ánh mắt sợ hãi nhìn anh.

Vấn đề là như vậy..

Ở ngõ hẻm trong đêm khuya vắng lặng, một tên trên mặt nhuốm đầy máu me, vừa vứt bỏ hung khí, đồng thời vẫn còn hiện trường và ‘thi thể’. Khi mà đạo diễn và những người khác đứng cạnh xem biến, anh phải làm thế nào để người phía trước cho đến bây giờ không nhận ra anh, tin tưởng anh là người vô tội!?

WHAT THE FUCK!

Lúc này trong đầu Tuyên Lãng đều hiện lên câu này, cảm giác người lỉnh có chút cáu kỉnh. Cho nên ánh mắt cũng hơi thể hiện ra, để Nghê Môi nhìn anh chăm chăm lui tiếp một bước.

Nghê Môi: Hồng bét! Hiện tại phải làm sao đây? Đúng rồi, không thể sợ hãi, đầu tiên đi tìm cỗ máy thời gian đã..... Mẹ kiếp! ()

Cứu, cứu mạng! Cô khẳng định không chạy thoát khỏi người kia, cho nên bây giờ muốn tự cứu mình, chỉ có thể đánh bại đối phương mới được sao?

Nhưng thân thể của tên phía trước rõ ràng cường tráng hơn cô, cô thật sự không làm được!

Hai người im ắng giằng co một hồi, cuối cùng Tuyên Lãng mệt mỏi đưa tay lau mặt. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại thấy Nghê Môi trước mặt đã lui ra một khoảng cách lớn.

Tuyên Lãng: Anh đáng sợ như vậy à?

Nghê Môi: Sau khi tên giết cmn người lau mặt, thì đúng là một mặt máu nhìn cô! Hơn nửa đêm mới kinh, bị dọa đến mức sắp có bệnh tim rồi nè!

Mặc dù nhìn người phía trước có vẻ không tin tưởng lời anh nói, nhưng Tuyên Lãng cho rằng mình rất còn có thể còn cứu vãn một chút. Vậy nên anh nhìn Nghê Môi chăm chăm, giọng điệu thành khẩn bảo: “Nếu như tôi nói đây tất cả đều là đang diễn kịch, tôi chỉ đóng vai một tên hung thủ giết người mà thôi, cô có tin không?”

Nghê Môi không nói gì, bước chân xê dịch về phía sau, dùng hành động để chứng minh suy nghĩ của mình.

Tuyên Lãng: Rất khó chịu, rất muốn về tòa soạn!

Lúc Tuyên Lãng đang nghĩ đến tòa soạn, thấy tay Nghê Môi để sau lưng giật giật thì hơi ngừng lại, lập tức đi qua: “Chờ một chút, cô sẽ không báo cảnh sát chứ?”

Nghê Môi nhanh chóng lui về phía sau rồi kêu lớn: “Anh đừng tới đây, cẩn thận tôi không khách khí với anh! Tôi sẽ kêu đó, thật sự luôn đấy!”

Bây giờ Tuyên Lãng chỉ muốn cướp điện thoại trước để cô đừng báo cảnh sát, nếu không tiêu đề báo ngày mai liền biến thành [Vụ án giết người vào nửa đêm của Ảnh đế] đại loại như vậy.

Nghĩ tới đây đầu Tuyên Lãng rất đau, cũng không thêm suy nghĩ trực tiếp mở miệng: “Cô kêu đi, cô kêu rách cổ họng cũng không có ai ra giúp cô đâu!”

Đám người trốn sau bức tường nghe đến đó trên đầu đều nổi đầy vạch đen, một người trong đó nhỏ giọng nói vào tai đạo diễn: “Đạo diễn, chúng ta có nên xem tiếp không?”

Đạo diễn đồng dạng hạ giọng trả lời: “Đương nhiên, khó mà có được trò hay sao lại không xem! Mấy người không phát hiện tên Tuyên Lãng kia khai quật ra thuộc tính mới hả? Câu nói mới vừa rồi mặc dù quá cặn bã, nhưng rất hợp hoàn cảnh đêm đen mà gió lớn này!”

Hiện tại nghe thấy Tuyên Lãng nói vậy, Nghê Môi lập tức dùng ngón chỉ vào người anh: “Mới này còn giả bộ, giờ đã lộ rõ nguyên hình rồi!”

Tuyên Lãng giật giật khóe miệng, tiếp tục nói: “Tôi cũng không phải yêu quái, không có nguyên hình!”

Vừa nói xong cơ thể Tuyên Lãng liền cứng đờ, nhớ tới lời mình vừa mới thốt ra đúng chuẩn ‘lưu manh’ liền có cảm giác sống không bằng chết.

#Em gái phía trước có độc, mà anh lại tuyệt đối bị ảnh hưởng#

Hình tượng lúc trước của anh đã phá vỡ thành căn bã, nhưng đám người trốn đi coi trò vui cũng không có ý định giúp đỡ!

Khốn kiếp! Về sau không thể cùng nhau vui vẻ chơi đùa rồi!

5. Chương 5

Edit: Nguyệt Vi Yên, Yuu

Lúc này thấy Tuyên Lăng đang thất thần, mắt Nghê Môi liền sáng ngời, tay nắm chặt nắm đấm tạo cho mình một tâm lý thật tốt, sau đó tiến lên một bước, giơ chân đá.

Tuyên Lăng vừa lấy lại tinh thần đã thấy một bàn chân đang đá tới, còn chưa kịp tránh liền bị đá trúng, lập tức ôm lấy chỗ giữa hai chân rồi ngã xuống đất không dậy nổi, trên đầu chảy mồ hôi lạnh.

Nghê Môi nuốt nước bọt núp sau một đám người, lặng lẽ cho một phát vào cây nến của Tuyên Lăng. Em gái này cũng thật hung dữ, nhưng hiện tại bọn họ rất muốn cười phải làm sao đây?

Sau khi chứng kiến người trước mắt ngã xuống đất không đứng dậy nổi Nghê Môi mới thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi lạnh, có thể thấy vừa rồi cô khẩn trương như thế nào.

Dựa vào hành vi tiêu chuẩn: “nhân lúc mày bệnh, lấy mạng mày”, Nghê Môi cởi giày thể thao của mình, bắt đầu nện Tuyên Lăng. Mà Tuyên Lăng vì không thể nói chỗ bị đau, hiện tại không thể nào mở miệng nói chuyện như thường, chỉ có thể chịu đựng những cái đánh trên lưng.

Tuyên Lăng: Muốn chết sớm thôi! Nhất định về sau anh sẽ tuyệt giao với đám người kia!

Nghê Môi phát hiện người nọ tạm thời không thể đứng lên thì dừng tay lại, lui về phía sau một khoảng cách khá xa, lau mồ hôi trên trán, lấy điện thoại ra vừa gọi 110 vừa lầm bầm: “Quả nhiên vẫn là mẹ nói đúng, tình cờ gặp quân địch cũng không được sợ, đầu tiên phải đá vào đũng quần!”

Lúc mọi người đang hoàn hồn sau động tác liên tiếp của Nghê Môi thì nghe được những lời này, nhin không được nhao nhao cười thành tiếng, mà ngay người đóng giả thi thể cũng ôm bụng cười to.

“Phụt~ câu kia vần ghê, thật là một câu thơ hay!”

“Ha ha ha ha ha ha ha! Cứu tôi với! Cô em này hài hước quá đi!”

“Đau bụng quá, cười muốn cứng hàm luôn rồi, ha ha ha ha ha!”

Đột nhiên thấy xung quanh có nhiều tiếng cười như vậy, cả người Nghê Môi ngẩn ra, mắt nhìn Tuyên Lăng đang ngồi trên mặt đất, nhìn lại người ‘xác chết vùng dậy’, yên lặng tắt điện thoại vừa gọi đi.

Nghê Môi:... Cô không nghĩ là mình vừa đánh diễn viên, hiện tại chạy trốn có kịp không?

Bây giờ Tuyên Lăng đang nằm trên mặt đất nghe thấy tiếng cười hả hê của mọi người xung quanh thì nghiến răng, hung dữ nói: “Mấy người xem biến chê biến chưa đủ to hả!”

“Khụ, Tuyên Lăng, cậu không sao chứ?” Đạo diễn ho nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo chút ý tứ an ủi.

Khóe miệng Tuyên Lăng giật một cái, giọng nói trầm thấp bảo: “...Ha ha, đạo diễn ông thấy tôi có sao không?”

Mọi người nghe thấy thế liền yên lặng vài giây, sau đó tiếng cười lại vang lên: “Ha ha ha ha ha ha ha! Khuôn mặt và biểu cảm này thật sự có giá trị kỷ niệm, hình ảnh này tôi có thể cười một năm!!”

Tuyên Lăng cam chịu nằm trên mặt đất, gân xanh trên đầu chuẩn bị nhảy ra ngoài, gào lên: “Đám người khốn nạn, tôi muốn tuyệt giao với mấy người!”

Nghê Môi nhìn thấy vậy bèn cố gắng thu nhỏ sự hiện hữu của mình, yếu ớt lùi về phía sau, muốn thừa dịp thời điểm này để bỏ trốn, không ngờ một giây sau đã bị phát hiện.

“Cô định đi đâu vậy?”

Nghê Môi nháy mắt mấy cái, biểu hiện muốn bao nhiêu vô tội có mấy nhiều, nói ra một lời khiến Tuyên Lăng có một loại xúc động muốn đánh chết đối phương: “Vừa rồi tôi không cố ý đá vỡ trứng, cho nên nếu anh bắt tôi chịu trách nhiệm, tôi nhất định sẽ không đồng ý!”

Tuyên Lăng: “...” Nhất định là em gái này cố ý khiến anh thấy ầm ứ!

Cuối cùng Nghe Môi đi theo Tuyên Lãng tạm thời ngủ lại khách sạn, đáng nhẽ tối là, để duy trì hình tượng trước mặt công chúng, dù mỗi bước chân đều cảm thấy nhức hết cả bì, nhưng Tuyên Lãng vẫn cứng đầu nhin. Về đám người đạo diễn chứng kiến tư thế đi đường không được tự nhiên của Tuyên Lãng, đặc biệt im lặng, trong lòng cho Nghe Môi 32 cái like.

Tuyên Lãng nghiêng răng, trên mặt nở nụ cười xán lạn, nhưng xung quanh lại tỏa ra khí đen cực kì dày đặc. Nghe Môi cảm thấy người bên cạnh có xu thế hắc hóa, lập tức ngẩng đầu lên trời, mắt di chuyển xuống dưới.

Ừm, lúc này cô không lên tiếng so sánh là tốt nhất.

Bởi vì sắc trời đã tối, ngoại trừ tư cách là đầu sỏ đã Tuyên Lãng ngã xuống đất nên Nghe Môi ở ngoài, mọi người thì đều trở về phòng của mình để nghỉ ngơi.

Sau khi vào phòng hai người trầm mặc thật lâu, Nghe Môi nhìn vẻ mặt của Tuyên Lãng khi ngã xuống giường, căn cứ vào việc làm sai thì nói xin lỗi, cô mở miệng nói: “Anh à, thật xin lỗi. Tôi tưởng lần trước anh lừa tôi, không ngờ lại là sự thật.”

Khóe miệng Tuyên Lãng giật giật: “Tôi cho rằng khuôn mặt này sẽ không bị nghi ngờ mới đúng! Rốt cuộc vì sao cô không nhớ khuôn mặt của tôi? Rõ ràng trước khi gặp mặt chúng ta đã từng nói chuyện!”

“A? Chẳng lẽ không phải chúng ta vừa mới biết nhau sao?” Nghe Môi nghi hoặc nhìn Tuyên Lãng từ trên xuống dưới, sau đó biểu cảm hơi bị vi diệu nói, “Anh gì ơi, anh xác định là không phải vì bị nhức bì nên sinh ra ảo giác à?”

Sau khi nghe vậy Tuyên Lãng lại giật giật khóe miệng, cảm giác đau trứng vừa hết lại bắt đầu đau: “Cô Nghe Môi à, xin cô đừng nói những nói rằng những lần cô đánh tôi đều không có người ngăn cản nhé?”

Nghe Môi: “Ồ, anh thật sự biết tôi?”

Tuyên Lãng: “... Cho nên lúc gặp nhau tôi mới nói chúng ta từng tiếp xúc!”

Nghe Môi: “Tôi tưởng vì anh vừa bị tôi đá vào bì nên định ăn vạ với tôi.”

“Coi chừng tôi thật sự coi trọng cô đấy!” Tuyên Lãng dứt khoát không quan tâm đến hình tượng của mình, trực tiếp mở miệng lải nhải: “Bây giờ tôi hoàn toàn lòi ra lí do tôi làm ảnh đế thường xuyên lên tivi ra khi mà cô không nhớ mặt tôi!”

Nghe Môi chớp mắt mấy cái, bình tĩnh mở miệng hỏi thăm: “Cho tôi hỏi một câu trước đã, anh tên là gì?”

Tuyên Lãng bó tay, cả buổi mới mở miệng: “...Tuyên Lãng.”

“À, cái tên cảm giác thật quen thuộc,” Sau khi nói xong, đột nhiên Nghe Môi chuyển chủ đề, bắt đầu hỏi thăm chuyện khác: “Anh Tuyên Lãng này, anh có thể phân biệt được sự khác nhau của từng xúc xắc không?”

Tuy không hiểu tự nhiên người phía trước hỏi vậy để làm gì, nhưng Tuyên Lãng vẫn trả lời: “Dùng mắt thường sẽ không phân biệt được đâu.”

“Thật ra tình huống của tôi cũng giống với nguyên lí đó,” Nghe Môi nghiêm túc nói, “Ngoại trừ phân biệt được những nam nữ cao thấp ốm mập ra thì tướng mạo của người ta như thế nào thì tôi rất khó để nhớ.”

“Với tư cách một người bị mù mặt, tôi thấy tất cả mọi người đều giống nhau, hoàn toàn không thể phân biệt được!” Nghe Môi nói xong gật nhẹ đầu, hai tay khoanh trước ngực đặc biệt có cảm giác vinh quang nói, “Ngoài năm mét không nhận ra bà con, thật sự không phải nói đùa đâu!”

“...Cho nên đây là việc đáng kiêu ngạo ư!” Vốn định lải nhải, sau đó Tuyên Lãng thở dài bảo, “Không trách được lúc trước cô nói tôi không đặc sắc, thì ra là vì nguyên nhân như vậy. Kì thật chúng ta gặp mặt một tháng trước, khi đó cô trực đêm ở siêu thị, tôi nói chuyện với cô một lúc.”

Nghe Môi nghe Tuyên Lãng liền thoáng nghĩ tới trước kia có một hôm khuya khoắt cô mua đồ nhưng không về nhà ngay, có một thằng cha quần quít nói chuyện với cô, lập tức ánh mắt cô nhìn Tuyên Lãng trở nên vô cùng vi diệu, lùi về phía sau một bước.

Chú ý với động tác của Nghe Môi, Tuyên Lãng cảm giác bên trong đang có một ngụm máu đang bị nghẹn ở cổ họng: “... Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đấy, tôi ghen tim mất!”

Nghê Môi lùi lại một bước, trịnh trọng nói: “Tuy nhiên trước khi tôi đá trứng anh khiến anh nhức bi, xin hãy tin tưởng tôi, tôi không cố ý khiến anh đau bi đâu.”

Hiện tại trong đầu Tuyên Lãng chỉ toàn hai chữ “nhức hết cả bi”, anh hít sâu một hơi điều chỉnh lại cảm xúc mới mở miệng: “Vậy nên rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

Nghê Môi chỉnh sửa lại biểu cảm, ăn ngay nói thẳng: “Mặc dù đã làm vậy với anh, nhưng tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu! Đúng vậy, bởi vì tôi ghét anh!”

Nam thần quốc dân Tuyên Lãng bị ghét bỏ trắng trợn giật khóe miệng, mặt mũi nói: “... Cô đừng nói nữa, tôi chỉ sợ huyết áp lên sẽ không xuống nữa.”

6. Chương 6

Edit: CaS, Yuu

Tuyên Lãng lấy cổ mình bị “tổn thương”, bắt cóc Nghe Môi để cô nấu cơm cho anh xem như bù lại.

Nghê Môi nghĩ nghĩ, chuyện này cũng là cô không đúng, với lại hôm đó cô hạ chân cũng mạnh, nếu đối phương bị gì thì quả thật là trách nhiệm của cô.

Nghĩ vậy, Nghe Môi cũng đồng ý yêu cầu của anh.

Sau nửa tháng ở chung, quan hệ hai người lại càng thân thiết, mặc dù mỗi ngày đều bị Nghe Môi chọc giận đến giậm chân, nhưng bản thân Tuyên Lãng cũng vui vẻ. Mà bộ phim lúc trước quay cũng tới lúc công chiếu, từ sớm Tuyên Lãng đã quyết định dẫn đối phương đến rạp xem phim này, cho nên tới ngày liền mua vé dẫn Nghe Môi đi xem phim.

“Đây cũng là lý do lúc trước tôi đá anh một cái đó,” Nghe Môi nói tới đây thì ngừng một lát, quay đầu nhìn Tuyên Lãng rồi mới nói tiếp, “Đến giờ thì anh cảm thấy sao?”

Tuyên Lãng không cần đáp, “Trái tim cảm thấy vô cùng vi diệu, hơn nữa còn xen chút đau trứng.”

“Sẵn nói tới luôn, bây giờ tôi nhìn mặt diễn viên trên màn hình đều như nhau, cuối cùng là anh đóng vai gì vậy?” Nghe Môi hỏi rất nghiêm túc, mắt nhìn người bên cạnh, lại nhìn màn hình lớn để so sánh, “Nếu là cái người dán chữ [tên gốc] trên ót, tôi tuyệt đối không biết anh!”

Tuyên Lãng: “...Này!”

Nghê Môi: “Được rồi, tôi nói thật. Dựa vào cục ghen cực kì to trong khóe mắt anh, tôi lập tức có thể nhận ra anh.”

Tuyên Lãng: “Em gái cô! Đó không phải ghen mắt, đó là nốt ruồi giọt lệ!”

Nghê Môi chẳng chút quan tâm nói tiếp, “Thật ra tôi càng hy vọng anh đọc tên tôi thành ba âm tiết.”

Tuyên Lãng nhất thời chưa kịp phản ứng, suy nghĩ một lát mới nói thẳng: “Cô thật đẹp?”

Nghê Môi: “Đúng rồi, tôi cũng thấy mình thật đẹp, cảm ơn đã khen.”

Tuyên Lãng: “...”

Hình như hướng phát triển có chút không đúng, bây giờ muốn anh nói gì tiếp đây?

“Có điều anh đã nhận ra ưu điểm của tôi, vậy chuyện sau này cũng dễ nói.” Nghe Môi nói xong thì nghiêng đầu hôn lên mặt Tuyên Lãng một cái, khóe mắt cong cong, “Xét thấy anh cứ ba phen bốn lượt nghĩ cách

hẹn tôi, dù bị từ chối vẫn kiên nhẫn như trước, với lại lúc trước anh nói muốn dựa dẫm vào tôi, như vậy sau này tôi để anh dựa là được rồi, thời gian là một đời, thế nào?”

Bị tấn công bất ngờ, Tuyên Lăng chưa kịp phản ứng lại, sau đó nghe Nghe Môi nói thì ngây ngốc luôn.

Ý! Thì ra em gái bên cạnh sẽ trêu ghẹo người vậy sao!? Có điều... anh thích!

Sau khi tỉnh táo lại, khoe miệng Tuyên Lăng cong lên, cười nói, “Được.”

Nghe Môi hài lòng gật đầu, “Vậy thì chúc mừng anh, chính thức trở thành Nghe phu nhân!”

Khoe miệng Tuyên Lăng giật một cái, “Chờ đã, em không thấy vai vế của chúng ta hơi ngược à?”

Nghe Môi: “Không khác nhau mà!”

Tuyên Lăng: “...Không, chuyện này nhất định phải nghiêm túc bàn lại.”

Cái này liên quan tới tôn nghiêm đàn ông của anh đó, cho nên tuyệt đối không thể bị lừa tùy tiện vậy được! Dù sao sau này cũng còn cả đời, cho nên anh không sót ruột.HOÀN!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-em-gai-mu-mat-va-anh-de>